

Урсула Шеффлер

том 23, серії - Комісар Кугельбліц - Таємниця Спукі Хілл

Ілюстрації: Ханнес Гербер

Переклад: Ольга Дужак

Український переклад - Ольга Дужак

Комісар Кугельбліц:

Таємниця Спукі Хілл

Підробний останній заповіт

- Бажаю вам гарного відпочинку, комісаре! - сказала продавщиця, ставлячи спортивну сумку із новим рибальським спорядженням на прилавок.

- Сподіваюся, у вас буде вдала рибалка!

- Я також сподіваюся, що так! - сказав комісар Кугельбліц, весело посміхаючись.

- Цього разу я збираюся ловити рибу, а не шахраїв!

Він щасливо насвистував, виходячи зі спортивного магазину в центрі Гамбурга.

На вихідних вони разом із племінником Мартіном їдуть на рибалку до Маленте! Кугельбліц вже давно обіцяв відвезти його туди. Тепер йому залишилось лише швидко дістатись свого офісу, щоб попрощатися зі своїми співробітниками, і він рушить в дорогу...

- Привіт, комісаре! - сказала Сенді Сандмен, входячи в двері.

- Для вас був терміновий дзвоник .. Леді Лора Лемон з Шотландії. Вона каже, що вона ваша особиста подруга...

- Леді Лора? - Кугельбліц похитав головою, - це, мабуть, та гарна шотландка, з якою ми зустрічались на церемонії спуску на воду в порту минулого тижня.

- Гарна? - здивовано запитала Сенді Сандмен, - хм, хіба це було видно по телефону?

- Вона запросила мене відвідати її замок із привидами в Шотландії. Ну, це насправді замок її брата. Я думав, що це зацікавить мого племінника Мартіна. Він любить замки з привидами! - сказав з лукавою посмішкою Кугельбліц.

- По телефону вона нічого казала про запрошення. Вона лише казала, що у неї велика проблема!

- Що за проблема? - запитав Кугельбліц із сумнівом.
Сенді Сандмен знизала плечима.

- Вона сказала, що не хотіла б говорити про це по телефону.

- Добре, Сандмен. Якщо вона зателефонує знову, скажи їй, що я можу зустрітись через тиждень.

Кугельбліц поспішив у сусідню кімнату, щоб попрощатися зі своїми помічниками Фредом Чіпсом і Пітером Оніоном.

- Ну, джентельмени? Як ви думаєте, чи зможете обійтись без мене тиждень? - запитав він з хитринкою в очах.

- Можна закладатись, що зможемо! - засміявся Чіпс.

- Відпочинь добре і на деякий час забудь про роботу детектива! - сказав Оніон.

- Привітайся з Мартіном від мене! - гукнула Сенді Сандмен, - і надішли нам своє фото в кілті!

Коли Кугельбліц вийшов із відділку поліції зі своєю спортивною сумкою, він стикнувся з досить молодою рудою дівчиною, яка була, одягнена в спортивний, м'ятно- зелений костюм.

- Комісаре Кугельбліц! - закричала вона, міцно тримаючись за свій маленький солом'яний капелюх, щоб його не здув з голови вітер, - яке щастя бачити вас тут!

- Леді Лора? - запитав Кугельбліц з широко відкритими від здивування очима, - ви запізналися, я від сьогодні офіційно у відпустці.

- Я знаю. Мені про це сказали. Але я подумала, що, можливо, зможу вмовити вас перенести свій відпочинок у Шотландію.

- Звідки у вас така ідея? - здивувався Кугельбліц.
- Ви сказали мені, що ваш племінник Мартін завжди хотів відвідати замок із привидами. Тоді це його шанс! - І вона заглянула Кугельбліцу глибоко в очі, - будь ласка! - попросила вона.
- Але я хотів би зловити якусь рибу, а не бути спійманим сам.
- Риба? Рибалка? Та де ж краще порибалити, ніж у Лох- Лемоні, поруч із нашим замком. Шотландський лосось! Найкращий у світі.
- Тільки це не справжня причина, чому ви хочете, щоб я поїхав, чи не так?

Леді Лора опустила очі. Її обличчя набуло серйозного вигляду, і вона кивнула.

- Боюся, що це не так, комісаре. У мене проблема.

Кугельбліц якусь мить вагався, потім зітхнув.

- Гаразд. Але в мене теж є проблема і я маю поспішати. Мартін чекає на мене. Чи можете ви швидко пояснити, у чому справа?
- Мій брат Персі помер. Дуже раптово. Його остання воля і останній заповіт зник. Якщо я не знайду його, лікар, лікар Серафін, успадкує все!
- А ви?
- Мій батько позбавив мене спадщини, коли мені було сімнадцять. Я втекла з джазовим піаністом, якого зустріла на музичному фестивалі в Единбурзі.
- Добре, тоді це зробить вас спадкоємцем свого брата, а не батька.
- Точно. Але знайшовся лист, у якому мій брат призначив того лікаря своїм спадкоємцем. А я впевнена, що це неправда! Я бачилась із братом після смерті батька. Він мені сказав, що так само страждав від суворого виховання з боку нашого батька, як і я. Йому не дозволили одружитися з Роксаною, жінкою, яку він

кохав, лише тому, що вона була дочкою кучера. Персі, мій брат, знав, що він хворий. Я мала успадкувати все, якби він помер не маючи дітей. Вона сумно посміхнулась.

- Я давно залишила свого чоловіка і дуже хочу повернутися до Шотландії.

- Хм, - замислився Кугельбліц, - і що ви хочете, щоб я зробив?

- У смерті мого брата було щось дивне. лікар Серафін не повідомив мене про його хворобу. Мабуть, у нього не було моєї адреси.

- Ну, це, безперечно, було необережно з його боку. Але це не робить його підозрюваним...

- Він змусив пастора Донеллі прийти до мого брата, коли було надто пізно. Це сталося у ті самі вихідні, коли його дворецький Моїсей був у відпустці. У кухарки Бессі був вільний день також. Лікар зостався один у замку, коли помер мій брат. Хіба це не дивно? А потім був другий останній заповіт.

- Ви впевнені в цьому?

Леді Лора швидко кивнула.

- Персі був тут у Гамбурзі в перший тиждень травня. Він сказав мені, що написав свій новий заповіт ще в березні. Зі мною, як спадкоємцем. Швидше за все, цей Серафін позбувся його. Або заповіт все ще десь у замку.

- Чому б вам не пошукати його самій? - запитав Кугельбліц.

- Бо Серафін не пускає мене в замок! Я так розсердилась на нього, що голосно сварилась. Тому він не підпускає мене до замку.

- Тоді він мене теж не пустить! - сказав Кугельбліц.

- О так, він би зміг це зробити, але... - леді Лора посміхнулась, - у замку живуть привиди. Тому він здається в оренду для туристів влітку. Як гість, ви зможете розібратись в усьому, не приваблюючи

увагу. Можливо, ви знайдете скриньку з сімейними коштовностями. Вона також зникла. Звичайно, лікар Серафін не повинен знати, що ви перебуваєте в замку від мого імені.

Кугельбліц на мить замислився.

- Ну, я не знаю, - сказав він нарешті, Що скаже про це мій племінник Мартін?

- Він вкрай зацікавлений! - сказала леді Лора. І помітна нотка триумфу блиснула в її зелених очах, - я вже говорила з ним про це! Я мала його адресу, тому що ви попросили мене надіслати йому мою книгу про наш замок із привидами.

- У мене таке відчуття, моя люба леді Лора, що ви настільки розумні, що вам нічого не потрібно. Хіба що ви допоможете мені, - сказав Кугельбліц, хитаючи головою.

- Це означає, що ви візьметесь за справу? - посміхнулась леді Лора.

- Не зовсім, - промовив Кугельбліц, - але я не можу зіпсувати Мартіну веселощі, чи не так?

- Це, до речі, копія листа, який зараз нібито є останнім дійсним заповітом.

Вона відкрила гаманець і передала Кугельбліцу листа.

Цим я призначую свого лікаря, лікаря Серафіна, якому я такий вдячний, своїм єдиним спадкоємцем.

Спукі Хілл, 3.05.2000

Лорд Персі Лемон

- Це почерк вашого брата? - запитав Кугельбліц.
- Через стільки років – я не впевнена, – сказала леді Лора, сумно зітхнувши, - і це ж так легко - підробити чийсь почерк. Вже деякий час я отримую лише електронні листи від мого брата.
- Якщо те, що ви мені сказали, правда, мені зрозуміло, що останній заповіт дійсно був підроблений, - заклопотано сказав Кугельбліц. Він трохи повагався, потім посміхнувся і сказав:
- Добре, я візьмуся за справу.

Шукаємо детективів, які добре бачать крізь тумани Шотландії.

Чому Кугельбліц був упевнений, що останній заповіт підроблений?

Дізнайся, який ти розумний! Дай відповіді на червоні запитання в кінці кожного розділу!

Перевір в кінці книги, чи знайшов ти правильне рішення.

Отримай **10** балів за правильну відповідь у цьому розділі

Шотландське місячне світло, кажани і злочинський привид

- Агов, дядьку Ісидоре! Тут справді круто! -сказав Мартін. Його голос був сповнений хвилювання, коли вони виходили з таксі, яке довезло їх із аеропорту до маленького села в Шотландському нагір'ї.

У місячному світлі вони побачили старий замок. “Спукі Хілл” дійсно виглядав як замок- привид!

У деяких вікнах було світло. Але вежа була обліплена незліченною кількістю пугачів, які своїм вереском попереджали нічних птахів про наближення чужинців. Вони сиділи на гілці бука, що стояв на краю замкового ставка.

Таксист двічі подзвонив у свій гудок, подаючи сигнал тим, хто в замку, що прибули гості.

З дверей замку швидко вийшла худа, трохи згорблена постать у чорному костюмі. Це і був Мозес, дворецький.

- Тепло вітаємо в “Спукі Хілл”, - сказав він з легким укліном, - чи можу я допомогти вам з вашим багажем?

Він вивантажив валізи на багажний візок, який притулився до стіни замку.

Дворецький зупинився перед дубовим столом в холі замку. Там висіли ключі до кімнат на залізних гаках. На кожному ключі був брелок з маленьким приви́дом.

- Бажаєте кімнату з приви́дом чи без, пане Кугельбліц? - запитав дворецький безтурботно, ніби він запитував, чи віддає перевагу Кугельбліц кімнаті з ванною, чи ні.

- З приви́дом, звичайно. З великим страшним приви́дом! - Мартін відреагував швидше, - для цього ми тут.

- У такому випадку я б порадив кімнату у вежі, юначе, - сказав дворецький, по- батьківськи посміхаючись.

- Чи багато сходів, щоб туди піднятися? - Кугельбліц кинув на нього стурбований погляд.

- Так, але не хвилюйтеся: на щастя, батько лорда Персі встановив невеликий ліфт. Йому було важко ходити.

Дворецький повів їх до вузьких дверей ліфта, які ховалися між двома

обладунками в правій частині замкової зали. Вони увійшли в ліфт і стали підніматися вгору...і вгору...і вгору.

- Вау! - закричав Мартін, коли вони увійшли до кімнати, - справжнє ліжко з балдахіном! - він повалився спиною на матрац.

- Твоє ліжко тут! - сказав дворецький і натиснув кнопку на стіні, - справжнє таємне ліжко.

Розсувні двері безшумно відчинились і відкрили сусідню кімнату.

- Таємні двері! Чудово! - Мартін задихнувся від хвилювання.

- Цей замок сповнений таємниць, - сказав дворецький з лукавою посмішкою.

Його нові гості почувалися, як вдома. Він повідомив їм, що вечеря подається з сьомої в галереї портретів предків. Потім повернувся і пішов. Вони залишилися наодинці.

- Я зголоднів! - сказав Мартін своєму дядькові, коли вони сіли обідати на півгодини пізніше, ніж слід.

- Бліда леді теж дивиться на нас! - Кугельбліц засміявся, показуючи на портрет леді Віммермор на стіні над суповою мискою.
- Неймовірно! І це виглядає справді реалістично! - Мартін показав на золотий медальйон на її шиї, що блищав у світлі свічок.
- Медальйон, ймовірно, належить до сімейних коштовностей, - сказав Кугельбліц.

- Саме так, - сказав дворецький, прибираючи Мартінову порожню супову миску.
- Коштовності Лемонів належали родині. Вони зникли за загадкових обставин.

Після обіду Мартін не міг дочекатися повернення до кімнати у вежі.

- Як ти думаєш, у замку справді живуть привиди? - запитав він свого дядька після того як прийняв душ і заліз в ліжко.

Кугельбліц посміхнувся.

- Я сподіваюся, що так. Інакше ми вимагатимемо свої гроші назад!
- Давайте залишимо розсувні двері відчиненими, щоб привиди обов'язково побачили мене, – сказав Мартін.

Бажання Мартіна збулося.

Щойно годинник на вежі пробив дванадцять, як почалося. Спочатку він почув далеке виття, свист і скиглення. Раптом скригнули двері і привид без голови ковзнув кімнатою, а за ним другий привид, потім фосфорно-зелена жінка простогнала про свою зниклу дитину.

Мартін натягнув ковдру до кінчика носа і дивився широко розплющеними очима.

На мить він подумав про те, щоб втекти до ліжка з балдахіном у сусідній кімнаті, де міцно спав його дядько. Але потім похитав головою. У жодному разі! Зрештою, йому дванадцять років, і він занадто дорослий і надто хоробрий, щоб тікати від привидів.

Комісар Кугельбліц поняття не мав, що відбувається. Він старанно працював кілька тижнів і спав зараз, немов вбитий. Він продовжував спати навіть тоді, коли черговий привид проковзнув до кімнати. Було тихо. У світлі місяця, що світив крізь вікна вежі, Мартін побачив що привид дивиться на шафу для одягу.

Потім він наблизився до ліжка Кугельбліца. Потім - до Мартіна. Той заплющив очі і вдав, що спить. Він почув, як тихо скрипнули двері, хтось перечепився і вилаявся. Коли він відкрив очі, все знову було тихо..

Замок із привидами був ще більш захоплюючий, ніж міг собі уявити Мартін. Він навіть в туалет не наважувався піти, хоча йому було дуже треба. Під самотній ранок він нарешті заснув.

- Ну, ця справа про привидів була просто великим розіграшем! - сказав зранку Кугельбліц, - я не бачив жодних привидів, а ти?

- Я бачив! - сказав Мартін, поспішаючи до ванної кімнати, - Трьох привидів. Ледве заснув після цього!

- Боюся, що я все пропустив, - сказав Кугельбліц, так ніби був страшенно розчарований. Він нахилився і взяв у руки шматочок білої тканини.

- Хм! Це шматок сорочки привида?

- Вірно! Ось чому привид вилаявся, коли вийшов через двері, - сказав Мартін, повертаючись з ванної. - Сорочка, мабуть зачепилася за цей цвях.

Коли вони готувались до сніданку, Кугельбліц почав шукати свій гаманець.

- Прокляття! Я точно знаю, що вчора після обіду поклав його в шухляду! - пробуркотів він. Нервуючи, він перебирав всі свої валізи. Але гаманець не знайшовся.

- Це справді дратує! Наші гроші на подорож пропали! Боюся, нам доведеться розслідувати і цю заплутану справу! Коли я заплатив за таксі, у мене в руках був гаманець...

- Привид! Я пам'ятаю, як бачив його біля твоєї тумби, - турбувався Мартін, - я впевнений – це був третій привид, який поцупив твій гаманець!

- Вірно. Гаразд, ходімо зі мною. Ми будемо скаржитися на це до керуючого готелю “злодійський привид,” - сказав Кугельбліц з рішучим виразом обличчя.

Коли Кугельбліц разом із Мартіном зайшли до холу готелю, дворецький Мозес був зайнятий розбиранням пошти для гостей. Кугельбліц розповів йому про свій зниклий гаманець.

- Я пропоную вам розповісти про це нашому новому господарю, лікарю Серафіну, - сказав Мозес, зітхнувши, - він там говорить по телефону.

Щойно лікар Серафін закінчив розмову, дворецький сказав йому, що Кугельбліц хотів би поговорити з ним.

- Мене пограбували минулої ночі, - сказав Кугельбліц, - усі мої гроші на подорож пропали!

- Пограбували? Вчора ввечері? - лікар Серафін похитав головою, - мені не хотілося б це говорити, але сьогодні вранці мені повідомили про третій подібний інцидент, - сказав він, - я зараз же розберуся з цим неподобством.

Він повернувся до дворецького і сказав:

- Негайно покличете пана Макстара та пані Роуз, Мозесе. Вони снідають. Прийшов час: я збираюся припинити їх контракт без попередження.

Через кілька хвилин до кімнати увійшла жвава молода пара, обидва актори. лікар Серафін кинув на них довгий темний погляд і сказав:

- Наразі ви звільнені!

- Але... але... чому так раптово? Ми підписали трирічний контракт з лордом Персі! - вигукнув Макстар.

- Минулої ночі привид - злодій викрав гаманець цього пана, - сказав лікар Серафін, - Пан Спрінглі з Цюріха не може знайти свої чеки та діамантові сережки пані Віл, а Портлен пропав безвісти. Я думаю, що тут відбуваються дивні речі.

- Ви думаєте, що це вчинили ми?

- Я, - сказав лікар холодним голосом, - маю три звинувачення у пограбуванні. Це достатня причина, щоб звільнити вас!

- Але у вас немає жодних доказів..., - тремтячим голосом прошепотів Макстар.

- Ми це перевіримо! Мозес, подбайте про те, щоб їх кімнати негайно обшукали.

Двоє акторів почали благати Мозеса, але він лише безпорадно знизував плечима. Потім він пішов шукати старшого слугу.

Через півгодини, коли Кугельбліц і Мартін снідали, до них приєднався дворецький Мозес і сказав:

- У мене для вас гарні новини. Ваш вкрадений гаманець знайдено в кімнаті двох «замкових- привидів».

На обличчі Кугельбліца з'явилась щаслива посмішка.

- Велике спасибі, - сказав він, коли дворецький поклав гаманець на стіл.

- Як легко бути обдуреним, - сказав Мозес сумним голосом, - я б ніколи не подумав, що вони можуть зробити щось подібне! Два роки тому покійний лорд Персі найняв їх на роль привидів замку. Вони грали роль безголового адмірала і леді Вімермор щовечора, і вони були дуже вправні. Раніше нічого не пропало.

Похитавши головою, Мозес повернувся до лікаря Серафіна, -

- Що ми будемо робити без них?

- Ми обговоримо це пізніше, - сказав лікар. Через мить він вибачився, встав з- за столу і відвів дворецького в сторону..

- Хіба ви не знаєте, що мої наміри щодо замку змінилися? Планую влаштувати тут оздоровчу клініку. Привиди не вписуються в мої плани.

- Але більшість наших гостей приїхали сюди саме через привидів, - зауважив дворецький.

- У такому випадку, нам доведеться швидко знайти їм заміну. Ви могли б зіграти роль. У вас є десть стара нічна сорочка?

Згодом, коли дворецький прийшов прибирати зі столу після сніданку, Кугельбліц сказав:

- Можливо, ти не помилився щодо цих двох. У мене таке відчуття, що за цими справами з привидами стоїть хтось інший!

Викликаю всіх кмітливих детективів!

- а. Кого підозрює Кугельбліц? (злочинець)
- б. Як викрив себе підозрюваний? (доказ)
- с. Чому він це зробив? (мотив)

- d. Як він це зробив? (виконання)
- e. Коли і як він проклав хибний слід? (обман)

(Максимум 5х3 = 15 кмітливих балів)

Великий улов і маленький рябчик

- Зрештою, леді Лора мала рацію! - сказав Кугельбліц, важко дихаючи, та втягуючи величезного лосося. - Це найкращий лосось у світі!
- І що ми будемо робити з цим красенем? - запитав Мартін.
- Я б порадив, віднесіть його до “Маленького рябчика”, - почувся низький голос позаду них.

Здивовані комісар Кугельбліц та Мартін повернулися і опинились віч- на- віч із священиком на велосипеді.

- Мене звати отець Донеллі і я сподіваюся, що я вас не злякав! - сказав він, посміхаючись, - ви ж гості замку з привидами, чи не так? Мартін швидко закивав головою.
- Це вірно. Ми шанувальники привидів із Гамбурга...
- ...і я не зрозумів, що ви щойно сказали про “Маленького рябчика”,
- сказав комісар Кугельбліц.

Отець Донеллі засміявся.

- “Маленький рябчик” - це наша сільська пивна. Це на іншому кінці міста. Готують там, чесно кажучи, справді не найкраще. Але з тих пір, як з’явилася Бессі, колишня кухарка замку, там готують рибу найкращу в місцині.
- Шеф-кухар замку готує в сільському пабі? Як таке можливо? - запитав Кугельбліц, здивовано хитаючи головою.

- На жаль, з кількох причин, - сказав священик і раптом його посмішка зникла.
- Чи має це якесь відношення до нового господаря замку? - поцікавився Кугельбліц.
- Ви переходите прямо до справи, чи не так? - констатував здивований священик.
- Ну, сьогодні вранці ми особисто бачили, як він ставиться до своїх підлеглих. Мені здається, що він не найкращий господар, - сказав Кугельбліц.
- Серафін думає лише про себе. Так було завжди. Він змушує людей працювати на нього і звільняє всіх, хто йому не підходить. У своїй клініці він мав фельдшерів, які виконували за нього всю роботу. Він сам витрачає більшу частину свого часу для їзди верхи, полювання або гри в гольф. Він хоче перетворити замок на оздоровчий центр, клініку для багатих, а галявину за замком - у поле для гольфу. Лорд Персі перевернувся б у труні, якби взнав про це! Він мав намір заповісти ту галявину нашій церкві. Кугельбліц завагався, а потім швидко відповів:
- Ходять чутки про щось підозріле щодо спадщини...
- Це правда, - сказав отець Донеллі, намагаючись стримати гнів.
- Звичайно, якщо не було останнього заповіту..., - почав Кугельбліц.
- Був останній заповіт! - вірвався отець Донеллі, - я можу присягнути! Монах, Персі показував мені його..
- Але він таємничим чином зник, чи не так?
- Точно. Звідки ви знаєте? - запитав здивований священик.
- Мені розповіла леді Лора, - сказав Кугельбліц.

- Вона теж відчуває себе обдуреною! Чи можете ви поки що тримати це в таємниці?
- Це частина моєї професії, - сказав священник, - як таємниця сповіді.
- Леді Лора попросила мене знайти зниклий останній заповіт. Вона сказала, що її брат написав його в березні. У вас є уявлення, куди він міг його покласти?
- У столі. Принаймі, він був там, коли мені його показували. Але наступного дня був тільки цей лист у шухляді - той, у якому лікар Серафін став єдиним спадкоємцем.
- Підробка? - запитав комісар Кугельбліц, піднявши ліву брову.
- Це цілком можливо, - тихо сказав священник.
- Лорд Персі довіряв своєму лікарю. Він, ймовірно, підписав усе, що просив його підписати лікар.
- Усе марно, якщо ми нічого не зможемо довести, - пробуркотів Кугельбліц.
- Хвилинку! - раптом сказав священник, - лорд Персі казав щось про копію, яку він хотів віддати мені на зберігання. На жаль, він не отримав її.

Раптом по гравійній доріжці за деревами почувся стукіт копит.

- Ось їде ще хтось, кому немає діла до лікаря Серафіна!

Донеллі показав на дівчину, яка мчала верхи на чорному коні. Коли вона наблизилась, священник сказав:

- Це Енн, одна із сиріт із монастирської школи. У вільний час вона піклується про коней лорда Персі. Їй дуже сподобався лорд. Мартін миттєво вподобав дівчину. Вона була приблизно його віку і мала кучеряве волосся пісочного кольору.

Енн зістрибнула з коня і привіталася зі священником. Потім вона із запитанням в погляді подивилась на комісара Кугельбліца та Мартіна.

Донеллі посміхнувся.

- Ці люди - гості замку, - пояснив він, - ми говорили про нового господаря замку.

Раптом посмішку Енн змінив тяжкий погляд.

- Як добре, що я не почала цю розмову з вами раніше - сказала вона, - я терпіти не можу цього чоловіка.

- Чому це? - захотів дізнатись комісар Кугельбліц.

- Тому що він дволикий, зарозумілий...

- Енн, будь ласка. Слідкуй за тим що кажеш! – застеріг священник.

- Так, як я вже казала, ви можете зрозуміти його справжній характер, коли ви побачите його верхи. Як він погано поводитьсь з конями.

- Не тільки коні, - додав Мартін, - він також не дуже привітний до свого персоналу.

Енн кивнула.

- Так, і я не думаю, що він хороший лікар. Можливо, він виграв свій диплом в лотерею, більш того, він дивно ставився до лорда Персі

- Припини, дитино! - докорив священник, - це серйозні звинувачення, які ти не можеш нічим підкріпити.

- Але я можу довести, що він мене обдурив. Лорд Персі обіцяв заповісти мені мого улюбленого коня Стелу. Під час нашої останньої поїздки. Він сказав, що має записати це в своєму останньому заповіті. Він також хотів подарувати мені медальон на день народження. Тому що я нагадую йому когось, - сказав він.

- Його сестру, мабуть, - сказав священник, киваючи.

Раптом голос Енн став сумним. Всі зрозуміли, що вона дуже любила Лорда.

- Так, а потім раптом зникла скринька з фамільними коштовностями...

Кугельбліц повільно закивав головою.

- Добре, але ми досі не маємо жодних безперечних доказів, - сказав він, - нам потрібно знайти оригінал останнього заповіту, або принаймні копію. Лорд Персі розповідав про це отцю Донеллі.

- Але як? Серафін не пускає мене в замок, - голосно сказала Енн, - він каже, дівчина з конюшні смердить, їй не місце в замку. Лише уявіть! Я була там раніше щодня.

- Ну, ми ще побачимо, - сказав Мартін, та підбадьорююче подивися на Енн, перш ніж звернутись до свого дядька.

- Чи не так, дядечку?

- Так, подивимось, - промовив Кугельбліц. - Якщо буде потрібно, я трохи налякаю самотніх жителів замку вночі.

Вони ще деякий час розмовляли а, потім отець Донеллі сказав:

- Після того, як ви закінчите рибалити, вам дійсно варто зайти в наш паб. Там можна почути багато чого, коли ти тримаєш вуха відкритими. Але залишайтеся на стежці. Шлях через болото є занадто небезпечним, якщо ви не знаєте дороги.

Після цього він попрощався, сів на велосипед і поїхав. Енн сіла на коня і поїхала теж.

- Мені здається, в мене щойно клюнуло, - сказав Мартін і потягнув вудочку. Та на гачку було щось занадто важке, щоб витягнути одному. Мартін покликав на поміч дядька..

Але навіть вони вдвох не змогли витягнути рибу з води.

- Є лише одна думка: або Нессі на гачку, або гачок зачепився за дно! - сказав Кугельбліц, - ти пам'ятаєш, як ми впіймали стару коляску?'

- Я збираюся роздивитись уважніше, - сказав Мартін.

Він зняв футболку і стрибнув у воду.

За мить він вискочив на поверхню, відсапуючись, як кит. У його правій руці була велика коробка, вкрита водоростями.

Кугельбліц помітив герб на кришці і сказав:

- Я з'їм своє взуття без кетчупа, якщо це не втрачена скарбниця Лимонів.

- Тут порожньо, - розчаровано протягнув Мартін.

- Звичайно, – злегка посміхаючись, відгукнувся комісар Кугельбліц, - злодій спорожнив її, а потім кинув у озеро.

- Він не хотів залишати жодних слідів, - додав Мартін.

- Вірно! І саме тому ми збираємось повернути її туди, де знайшли.

Якщо хтось побачить це в нашій кімнаті, вони подумають, що ми злодії.

Кугельбліц подумав хвилинку та сказав:

- У мене є ідея...

- Гей! Бачиш цей напис? - запитав Мартін, показуючи на кришку коробки.

Комісар Кугельбліц дістав свою лупу і сказав:

- Хм. ІСРЕП + АНАСКОР. А поряд з цим серце. Схоже, це написала пара закоханих.

- Смішні імена, - сказав Мартін, - може, це старий кельтський.

У Кугельбліца блискавкою промайнула чудова ідея.

- Напис не такий старий, як здається на перший погляд! Йому не може бути більше десяти- дванадцяти років. Одне з імен належить тому, з ким ми маємо справу. Нам доведеться дізнатися, що означає інше ім'я.

Після цього він кинув коробку назад у воду. Повільно булькаючи, вона

повільно занурилась у темну воду біля пристані.

**Телефонуємо всім детективам, які добре володіють
каліграфією**

1.Що означає ІСРЕП + АНАСКОР?

2.Хто вже зараз може розшифрувати дві імені і вгадати, на що вони посилаються?

У "Малому рябчику"

- Яка краса! - закричала кухарка Бессі, коли Кугельбліц вручив їй чудового лосося біля дверей пабу, - ти ж не збираєшся з'їсти це все сам?

Кугельбліц засміявся.

- Звичайно, ні. Запрошуємо всіх бажаючих приєднатися до нас!

- А я вже зроблю все можливе, щоб приготувати справжній бенкет, - сказала пухка кухарка, - але це займе трохи часу.

- Тим часом, дядечку Іззі, ми можемо зробити кілька кумедних фотографій! – сказав Мартін, - бачиш ту фотостіну біля пабу? Коли

ти просуваєш голову через цю дірку, ти схожий на справжнього шотландця.

Кугельбліц посміхнувся.

- Гарна ідея! Це буде фото мене в кілті, яке я обіцяв надіслати Чіпсі, Сандмен та Оніон!

Біля пабу молодий чоловік полірував "Harley Davidson".

- Я можу сісти на нього? - запитав Мартін, показуючи на «Harley».

- Він належить лікарю Серафіну. Але якщо ви хочете лише фотографію, він точно не буде проти,- з щирою посмішкою сказав юнак.

Задоволені фотографіями, які вони зробили, комісар Кугельбліц та Мартін зайшли до пабу через півгодини. Відбулася жвава дискусія. Макстар і Менді Роуз розповідали про те, що трапилося з ними зранку. Натовп хапав кожне слово.

- ...напевно, хтось сховав награбоване під нашим матрацом, - обурено сказав Макстар

- ...і тоді лікар Серафін просто звільнив нас! - промовила засмучена Менді.

- Прямо на очах у гостей готелю – це було соромно, я вам скажу! - додав схвильовано, Макстар, кинувши погляд на Кугельбліца й Мартіна.

- Вам не має бути ніяково, - запевнив Кугельбліц, уважно дивлячись на обличчя перед собою, - ми з моїм племінником впевнені, що вам нічого не потрібно доводити з пограбуванням. Хтось намагався вас підставити. Чи є у вас вороги в замку?

- Жодного, про кого я знаю, - відповіла Менді Роуз.

- І лікар Серафін завжди був дружнім до нас, до того, як це сталося!

- додав Макстар.

- Але сьогодні у мене було відчуття, що він радий позбутися тебе. Можливо цей маленький інцидент із пограбуванням був шансом, якого він чекав.

- Маленький інцидент? Ми пропали! - в розпачі крикнув Макстар.

- Ми безхатні й безробітні, - схлипнула Менді Роуз. В її очах заблищали сльози.

Не було нікого в «Малому рябчику», кому б не було шкода цих двох

- Обід готовий! - закричала Бессі і відчинила ногою двері.

Вона несла гарно приготованого лосося невеликими порціями на великому блюді.

- Всім смачного! - запросив Кугельбліц, - Пригощайтесь. На всіх вистачить..

Коли Бессі поклала чудовий шматочок лосося на тарілку Кеті Фрай, вона помітила медальйон на шиї Кеті.

- Яка гарна дрібничка, Кеті, - сказала вона, - це новий?

- Мій начальник подарував мені його на день народження, - відповіла Кеті, червоніючи. Це ювелірний виріб. Він купив його в Парижі, коли був там на медичному конгресі.

- Я не впевнений у цьому, - прошепотів Кугельбліц своєму племіннику Мартіну. Якщо я не помиляюся, ми вже десь бачили той медальйон!

- Я знаю, що ти маєш на увазі, - сказав Мартін. Потім він відклав їжу. За столом говорили про привидів і монстрів. І природньо про Нессі, яка щодня влітку привертає увагу натовпів зацікавлених туристів і репортерів.

- Це цілком природньо, що сестра Нессі Лессі стала всесвітньо відомим привидом Лох Лемон. Ось що наштотувало лорда Лемона

на думку про привидів замку. Це також виявилось величезним успіхом, - з гордістю додав господар.

- І дало нам хорошу роботу, це точно, - зітхнув Макстар.

Мартін, сидячи поруч із Макстаром, нахилився і прошепотів:

- Ви знали що окрім вас та Менді минулої ночі був третій привид? Я добре роздивився його!

- Справді? - Макстар широко відкрив очі, - хто це був?

- Не знаю. Він сховався під білим простирадлом.

- Я боюся, що 99% усіх привидів виглядають саме так, - сказав Макстар, хитаючи головою, - на жаль, це нам не допоможе.

- Не так швидко, - зауважив комісар Кугельбліц, - важлива кожна дрібниця. Коли ми закінчимо тут, я хотів би подивитись, де ви зберігаєте свої костюми привидів.

Запитання:

1. Чому комісар Кугельбліц хоче зазирнути в валізи акторів?

2. Де комісар Кугельбліц раніше бачив медальон Кеті?

а. Він хотів би побачити, чи є в якомусь із костюмів привидів дірка.

б. На портреті леді Віммермор у портретній галереї.

(5 і 5 = 10 кмітливих балів)

Зашифрований факс

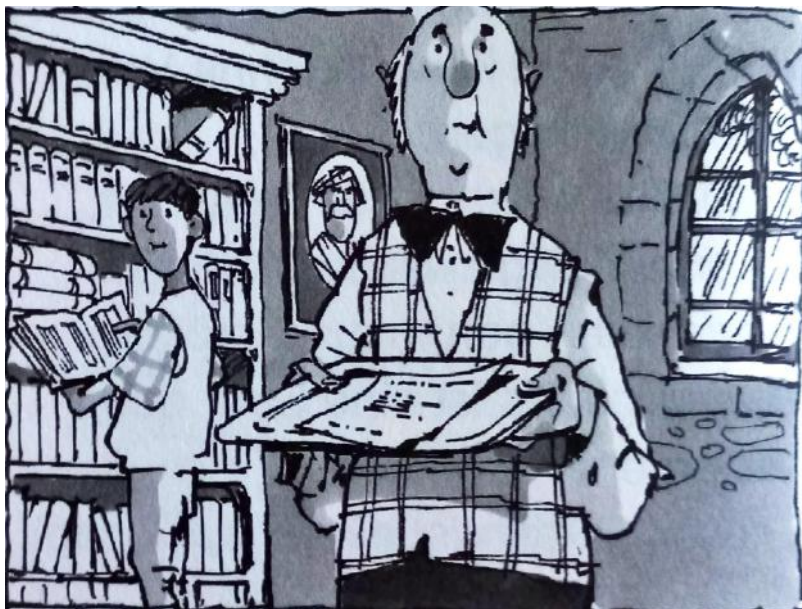
Оскільки того дня йшов дощ, Мартін і його дядько могли годинами перебувати в бібліотеці замку, не викликаючи підозр.

Кугельбліц скористався ситуацією, щоб переглянути книжкові полиці, не привертаючи уваги. Але від зниклого останнього заповіту не було жодних слідів.

- Серафін - шахрай, це точно, - сказав Мартін.

- Так, але ми все ще не можемо цього довести, - зітхнув комісар Кугельбліц.

У цю мить прийшов дворецький Мозес, несучи срібну тацю з шматком паперу.

- Факс. Він щойно надійшов, - сказав він, - але тут написано дивною мовою.

- Це стародавня форма старого Пекінеса, - посміхаючись, сказав Кугельбліц. - Мій друг - лінгвіст.

Він підморгнув Мартіну. Кугельбліц знав, що закодований факс з його офісу у Гамбурзі. Усі факси, надіслані йому, коли він відсутній, кодуються Kryptofix, спеціальною програмою кодування.

- Можна? - запитав Мартін і взяв факс. Він любив розшифровувати таємничі повідомлення.

WW BSTYVA, BSLB BSP MCBWPÜ VYZEA XZÜP

LAV LMZCB BSP APNÜPB ÜZZX

TQ SP SPATBLBPA LAV LMZCB ÄZZÄPÜ. AA*) (код Kryptofix)

(закодовано, має бути розшифровано, безкоштовний додаток

www.kryptofix.de*)

За кілька хвилин Мартін повернув комісару Кугельбліцу

розшифрований текст.

- Це було легко. Я користувався вашим Kryptifix* - декодером, - сказав він.

- Чудово. Почнемо з дворецького, - відповів Кугельбліц.

Викликаємо всіх дешифрувальників

1. Чи можете ви також розшифрувати факс? (використовуйте програму Kryptifix*)

2. Хто такий LL?

3. Хто такий CC?

Таємниця секретної шафи

Дворецький Мозес спочатку був дуже стриманий. Він відмовився надавати будь-яку інформацію про своїх колишнього та нинішнього роботодавців.

- Дворецький має бути розсудливим, - сказав він.

- Це чудово. Тож ви нікому не скажете, що ми тут від імені леді Лори, законної спадкоємиці Spooky Hill? - запитав комісар Кугельбліц.

- Ой! - прошепотів дворецький. Він намагався приховати шок, але не зміг, - чи можете ви це довести? - прошепотів він тремтячим голосом.

- Леді Лора сказала, що ми повинні сказати вам таємне слово «Пупер». Це слово, яке означає щось тільки для вас.

- Пупер? - повторив дворецький і посміхнувся від вуха до вуха.

- Так, я знаю це слово. Це ім'я морської свинки. Леді Лора тримала її в своїй кімнаті, ховаючи від свого занадто суворого батька, - він подивився на Мартіна, потім на Кугельбліца, - я вірю вам. Як я можу вам допомогти?

- Кугельбліц посміхнувся. - У замку має бути таємна кімната. Леді Лора вважає, що монах сховав там копію заповіту.

- Таємна кімната? Швидше за все є одна. Де саме знаходиться – це тільки лорд і його старший син можуть знати. Але у лорда Персі не було сина, і він помер перш, ніж він мав можливість розповісти про це своїй сестрі.

- Ви здогадуєтесь, де може бути та кімната?

- Дворецький завагався, перш ніж відповісти. Він озирнувся, щоб переконатися, що нікого немає поблизу, а потім прошепотів:

- Так, звичайно. Вхід має бути прихований десь у бібліотеці.

Пам'ятаю, як одного вечора я приніс йому склянку портвейну. За мить до цього лорд Персі сидів за своїм столом у бібліотеці і раптом

зник. Я поставив склянку і графин на стіл. Незабаром після цього він вийшов з бібліотеки і попросив у мене печива та чаю. Пояснив свою відсутність лорд Персі тим, що у нього заболів живіт.

- Ви маєте на увазі, що він був у кімнаті, але ви його не бачили.

Дворецький швидко кивнув.

- Я навіть подзвонив йому, але він не відповів, - сказав він, та мабуть, у тій кімнаті є таємні двері.

- Чи є схема замку?

Дворецький похитав головою.

- Наскільки мені відомо, ні. Але, можливо, вони в таємному кабінеті. У старі часи було багато битв і нападів на замок.

Майже всі палаци та замки в Шотландії мають якісь таємні тунелі чи секретні кімнати. Це було дуже важливо під час війни. Звісно, ніхто, крім володаря замку не знав, де вони.

На обличчі комісара Кугельбліца з'явилася легка посмішка.

- Я думаю, що буду тим, хто переслідуватиме привидів замку сьогодні ввечері. Я збираюся уважно оглянути все навколо.

- Ви могли б зайняти моє місце, як привид замку, - запропонував дворецький.

- Я повинен визнати, що мені не комфортно в цій смішній ролі.

- Я досвідчений привид. Я був частиною примари під час моєї останньої екскурсії в класі, - сказав Мартін, - чи можу я підійти?

- Це гарна ідея, - посміхнувся Кугельбліц.

Дворецький приніс для них два білі простирадла. Потім вони пішли до кімнати вежі на генеральну репетицію.

- Ти виглядаєш дуже дивно, дядечку! Привид з пузом! - Мартін потяг за собою дядька до дзеркала і голосно засміявся. Комісар Ролі-Полі! Якби містер Чіпс міг до зустрічі...

- Тссс! - прошипів Кугельбліц сердито, - не так голосно, інакше нас викриють раніше, ніж шоу привидів навіть почнеться.

Кугельбліц швидко зняв свій костюм і повішав його на гачок у ванній кімнаті.

- По дорозі на обід ми уважно оглянемо кімнати, в яких будемо перебувати, тож ніколи буде сумувати, - сказав Кугельбліц, - я пообіцяв це Мозесу.

Того вечора була вечерея при свічках. Стіл під портретом леді Віммермор був зарезервований для Кугельбліца та його племінника.

- Подивися добре на цю картину, - прошепотів Кугельбліц, показуючи на портрет.

- Ви були праві. Медальон виглядає так само, як той, який носила Кеті Фрай, - сказав Мартін.

- Який висновок ми можемо зробити з цього?

- Або є кілька таких медальйонів, або - Мартін широко розплющив очі - це одна з родинних коштовностей!
- Ти маєш рацію, друже! - сказав Кугельбліц, киваючи.
- Це означало б, що лікар Серафін не купив його в Парижі, а взяв із коробки з коштовностями.
- Можливо, - погодився Кугельбліц.

На десерт було морозиво, вкрите збитими вершками. Посмішка освітила обличчя Кугельбліца. Це був його улюблений вид десерту. Незабаром він закінчив смакувати свою останню ложку, витер серветкою рот і сказав Мартіну:

- А тепер ходімо, подивимось, як ми зможемо змусити лікаря Серафіна нервувати.

Він піднявся і став на стілець, щоб вивчити медальйон леді Віммермер через збільшувальне скло.

Лікар Серафін спостерігав за тим, що робить Кугельбліц. Він закричав:

- Як ви смієте! Відійдіть від цих портретів! Це цінні оригінали!

- Я лише уважніше розглядав той медальон. Це дуже незвично..., – пояснив Кугельбліц.

Серафін швидко обернувся і поспішив геть. Мартін спостерігав за ним, коли той зупинився біля кінця галереї і почав розмовляти з Мозесом, дворецьким.

Невдовзі після цього Мозес подав каву. Дійшовши до Кугельбліца, він прошепотів:

- Що ви робили з портретом? Серафін сказав, що ви щось там підмалювали і зараз я маю забрати його, щоб відновити.

- Чудово! Він нервує, - відповів Кугельбліц, радісно потираючи руки.

Питання

Про що свідчить реакція доктора Серафіна?

Небезпечні привиди і привиди

Годинник на вежі замку пробив північ.

- Давай! - сказав Мартіну комісар Кугельбліц. - Час діяти!

За мить два привиди, малий та великий, побігли крізь темряву коридорів замку.

Вони заглянули до кімнати місіс Філь, пана Спрінглі та чотирьох чи п'яти інших гостей, які підписалися на «Побачення зі справжніми привидами».

- Я думаю, що ми побачили всіх, - прошепотів Кугельбліц Мартіну, - тепер гайда в бібліотеку!

Використовуючи свій спеціальний маленький детективний лазерний ліхтарик, Кугельбліц обшукував кожен квадратний дюйм книжкових полиць.

- Там повинні бути приховані двері! Господар зник, коли Мозес приніс йому портвейн, - прошепотів він.

- Я знайшов старий ключ. Він був тут, у цій китайській вазі! Це до прихованих дверей? - запитав Мартін, показуючи на вазу.

- Може бути. Але подивись сюди. Ти бачиш ці сліди? - Комісар Кугельбліц посвітив ліхтариком на підлогу. Мартін кивнув, коли побачив напівкруглі подряпини на дерев'яній підлозі.

- Вони можуть бути від обертових дверей, чи ще від чогось?

- Цілком можливо! І та стара енциклопедія там виглядає досить потертою...

Комісар Кугельбліц взяв з полиці стару книгу і раптом усміхнувся.

- Добре. Хіба ми не розумахи?

Він показав на старовинний замок на задній панелі книжкової полиці, який стало тепер видно за книгою.

- Дай мені отой ключ з вази!

Ключ з китайської вази чудово підійшов до старого замка.

Кугельбліцу довелось кілька разів покрутити його і повернути, але потім щось клацнуло і замок відкрився. Комісар в цю ж мить натиснув на книжкову полицю і раптом частина полиці захиталася і відкрила довгий темний прохід.

- Ого! Справді страшно! - очі Мартіна були широко розплющені.

Комісар Кугельбліц посвітив ліхтариком у прохід. Він побачив маленьку кімнату. Посередині стояв дубовий стіл із купою старих документів. Свічка на столі вказувала на відсутність електричного світла.

- Іди за мною! - прошепотів комісар Кугельбліц, пробираючись у коридор.

Опудало лося, що висіло над столом, свідчило про те, що лорд був пристрасним мисливцем.

Поруч висів герб Лемонів з єдинорогом, драконом, мостом та лимоном. Над книжковою полицкою, повною старих книг було кілька павукових гнізд.

Комісар Кугельбліц подивився на запорошені документи на столі. Він помітив старі будівельні креслення та пачку листів лорда Персі до Роксани. Коли вони писали ті листи, їм було по дванадцять років. Але те, що він шукав мало бути зі свіжою датою!

Комісар був настільки зайнятий пошуком старих документів, що не помітив, як хтось у бібліотеці спостерігав за кожним його рухом.

Він відкрив письмовий стіл, і там, прямо перед його очима, лежав останній заповіт!

- Датовано березнем цього року, як і казала леді Лора, - пробурмотів він до себе, ховаючи документ під костюмом привида.

Саме тоді щось клацнуло і потаємні двері зачинились. Почувся глузливий сміх.

Вражені Кугельбліц та його племінник побігли до дверей. Але було вже надто пізно. Ключа в замку не було..

- Ключ! Ми залишили його в замку! Зовсім, здуріли? - закричав Мартін.

Тим часом приглушений голос по той бік дверей глузував з них:

- Ідіть до біса! Привиди Спукі Хілл зустріли свого господаря!

- До біса! - комісар Кугельбліц був розлючений, - ми потрапили у пастку!

- Це Серафін? - запитав Мартін.

Кугельбліц кивнув. Він не сумнівався, що саме Серафін втягнув їх у цю халепу.

Повітря у кімнаті було гнітюче і липке.

- Нам треба швидко забратися звідси. Інакше ми дійсно скоро станемо привидами, - наче сам до себе промовив Мартін.

- Зберігай спокій, друже! - сказав Кугельбліц. Він запалив свічку і пояснив, - не хотілося б розряджати батарейки ліхтарика.

Разом вони натисли на таємні двері, але ті не посунулись ні на дюйм.

- Ці двері зроблені на совість! - констатував Кугельбліц з кривою посмішкою.

- Гей! Подивіться на свічку, - сказав Мартін. Він помітив, що полум'я нахилилося в одну сторону, так, ніби з правого боку йшов легкий протяг.

- Можливо, є щілина в стіні? Інший вихід? Кугельбліц якусь мить вагався, потім взяв свічку і почав рухатися вздовж стіни. Нарешті: між цеглин в стіні була помітна щілина, звідки йшло прохолодне повітря!

- Якщо це не задні двері для павуків і тарганів, це може бути запасний вихід для надзвичайних ситуацій, - сказав він із надією в голосі.

- Це мало б сенс. Завжди були шляхи втечі в цих старих таємних кімнатах. Інакше мешканці замку могли б потрапити у власну пастку, як і ми зараз!

- Нам залишається лише знайти... - почав Мартін тремтячим голосом.

- Зрозумів! Будівельні креслення! - закричав Кугельбліц і мерщій почав розбирати стос документів на столі.

Незабаром він знайшов те, що шукав: план бібліотечного поверху.

- За бібліотекою ніби подвійна стіна. Швидше за все, пунктирна червона лінія - шлях до порятунку.

- О, чудово! - іронічно сказав Мартін, - вона веде через склеп до рову навколо замку. І як ми туди потрапимо?

- Можливо, це нам допоможе, - сказав комісар Кугельбліц, вказуючи на ледь помітний напис на стіні.

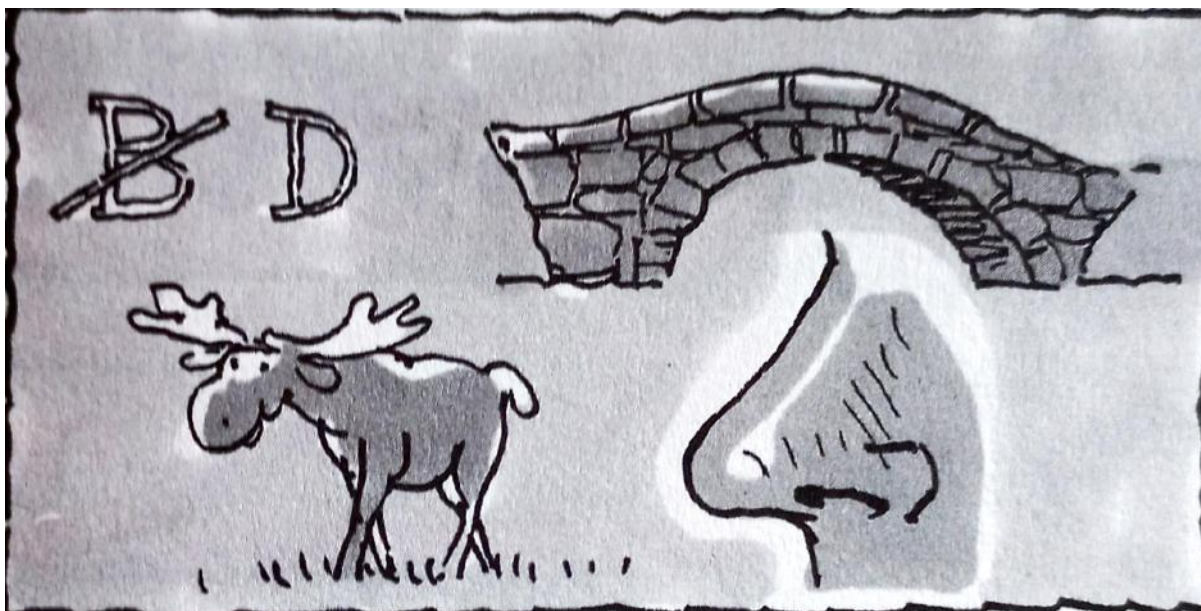
- Той самий девіз, який ми бачили на сімейному гербі над письмовим столом, - сказав Мартін. - "Per aspera ad astra" – що це означає? Це магічне закляття?'

Кугельбліц похитав головою.

- Ні. Це латинь і означає "Через темряву до світла", – пояснив він.

Потім він довго думав про те, що могли б означати ці слова.

Раптом його обличчя освітила посмішка.

- Герб показує нам шлях до світла! - закричав він. Під гербом хтось намалював щось схоже на картинку - пазл.
 - Є кущ, із буквою «р» замість «у», - пробурмотів Мартін.
 - А це зображення Лосячого носа, - сказав Кугельбліц.
- Комісар Кугельбліц та його племінник швидко розшифрували малюнок. Секунду потому комісар відкрив таємні двері, що вели крізь подвійну стіну до склепу і далі через замковий рів на свободу!

Запитання

1. Чи зможете ви розгадати головоломку з картинками?
2. Як комісар Кугельбліц відкрив таємні двері?

У пастці

- Ми це зробили! Слава Богу! - закричав комісар Кугельбліц, вилазячи з рову в парк.
- І що нам робити далі? - запитав Мартін.
- Нічого. Будемо діяти так, ніби нічого не сталося, поки Серафін не схибить.. Завтра рано вранці, як тільки ми його зловимо, я

зателефоную своєму другові Мактулу з шотландської поліції, щоб той прийшов і заарештував його.

- Але як ми зможемо його зловити? - допитувався Мартін.

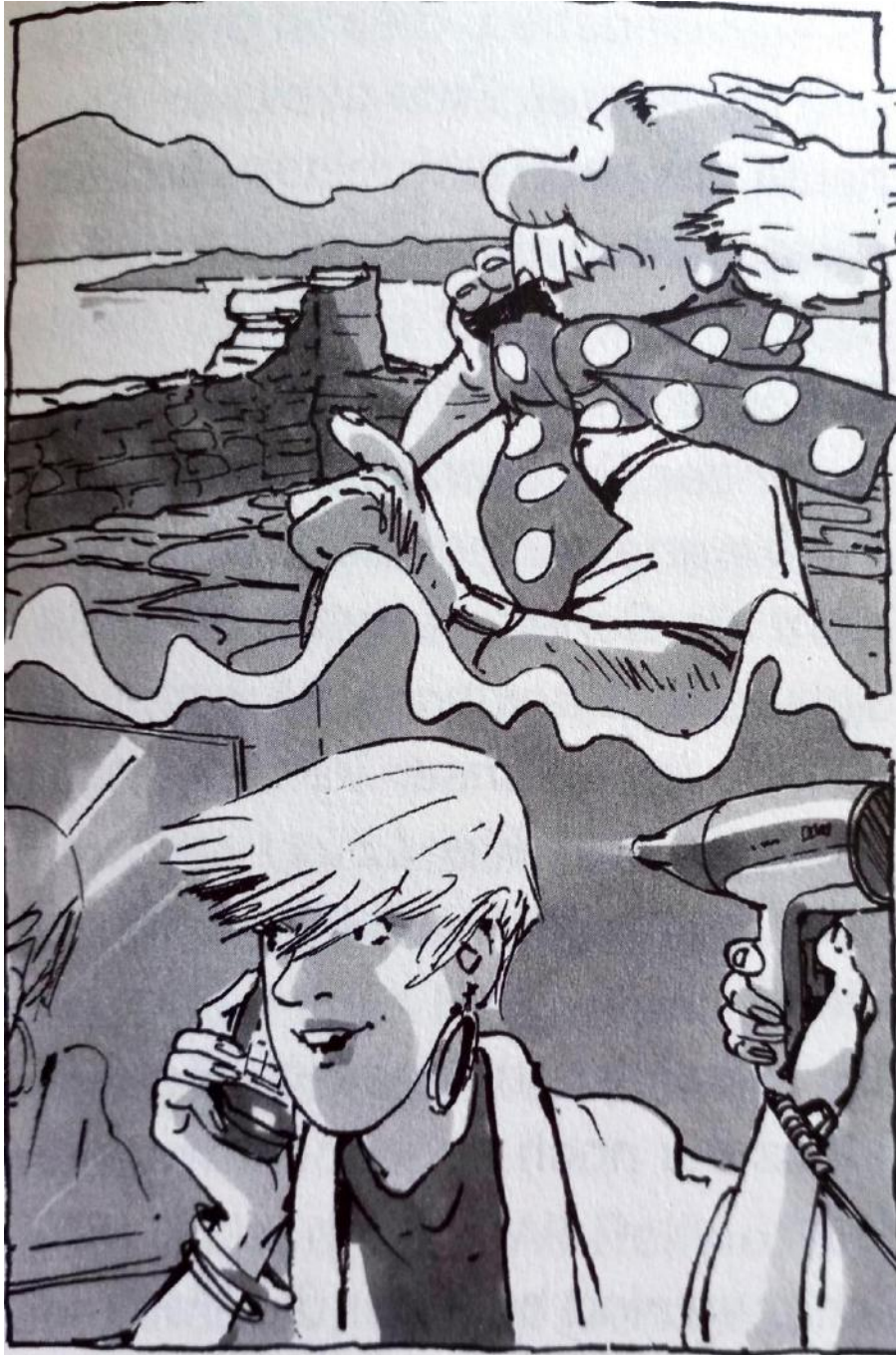
- Ми збираємося влаштувати пастку. Я все продумав. Мозес допоможе нам.

Кугельбліц посміхнувся і поплескав Мартіна по плечу.

- А тепер пора лягати спати і насолоджуватися сном. Завтра нам не доведеться спати!

Та Мартін був надто збуджений, щоб заснути. Коли він нарешті заснув, вже світало. Кугельбліц спав, як вбитий. Коли він прокинувся о сьомій годині, то забрався на баштовий майданчик. Саме там його мобільний телефон працював найкраще.

Спочатку він подзвонив у Мактулу. Він сказав, що може бути в Spooky Hill до одинадцятої години. Далі він подзвонив Сенді Сандмен.

Вона була вдома і сушила волосся.

- Слухай, Сенді. Це терміново і абсолютно секретно. Сьогодні о дев'ятій ранку я хочу, щоб ти надіслала мені лист на Spooky Hill. Використовуй шифрування коду Kryptofix. Текст буде такий:
“Потрібна коробка, в якій були сімейні коштовності. Навіть, якщо вона порожня. Секретний номер нашого рахунку у швейцарському

банку написаний на кришці коробки. Це мій єдиний шанс отримати гроші!

Дякую за допомогу, LL”.

- Немає проблем, шефе! Як справи?

- Риба зачепилася за гачок, - сказав комісар Кугельбліц, - нам просто потрібно витягнути її.

Посміхаючись сам до себе, він припинив розмову і повернувся до вежі. Опів на восьму розбудив Мартіна.

- Прокинься і співай. Відлік розпочався! - сказав Кугельбліц і стягнув з Мартіна ковдру.

Невдовзі після дев'ятої, коли вони снідали, Мозес прийшов з довгоочікуваним факсом із Гамбурга.

- Коли буде ваш господар? - запитав комісар Кугельбліц.

- Близько десятої години, - відповів Мозес.

- Повідомте йому, що я отримав підозрілу пошту. Він повинен її прочитати. Це дуже важливо.

Мозес завагався.

- Але ж напис на старопекінському?

- Ні. Це Kryptofix, яким користуються Секретні служби. Покажіть йому оригінал і скажіть: я знайшов переклад у моєму смітнику для паперів. Після цього він побіжить до озера. А ми подбаємо про решту.

Дворецький Мозес потупився.

- Якщо ви накажете, - сказав він нарешті. Йому зовсім не хотілося грати роль помічника детектива.

- Може ти скажеш йому, що ми не були на сніданку. Він замкнув нас минулої ночі. Взагалі було б краще, якби він не знав, що ми втекли.

- Я зроблю це для леді Лори, - дворецький глибоко зітхнув і нервово провів рукою по волоссю. Брехати суперечило його природі. Мозес мав щире серце.

Кугельбліц і Мартін спакували своє рибальське спорядження і спустилися до озера. Вони сховались за чагарником на березі озера, звідки їм добре було видно пристань.

Кугельбліц подзвонив комісару Мактулу і сказав :

- Наживка на гачку! Звичайно, це не означає товстого хробака на гачку, якого я щойно кинув у воду, а скоріше порожній ящик, що лежить на дні озера біля пристані.

- Я вже в дорозі! – запевнив Мактул.

Прозорі води озера були гладкі, як скло на тлі прекрасної гори.

Мартін не хотів рибалити. Він був занадто схвильований для цього.

Натомість він робив величезні відбитки на вологому піску своїми руками. Потім посміхнувся і сказав:

- Вони схожі на сліди драконів, чи не так? Ми можемо розповісти у кожному пабі, що бачили, як Лессі вийшла з озера і пройшлася тут уздовж берега!

- Так, але спочатку ми будемо спостерігати за іншим монстром, - сказав комісар Кугельбліц, і, якщо я не помиляюся, це відбудеться просто зараз.

Саме тоді оливково-зелений позашляховик зупинився, скрегочучи гальмами біля пристані.

З машини вийшов Серафін. Він швидко озирнувся. Потім зняв одяг і пішов вбрід. А коли досяг кінця пірсу, пірнув під воду.

- Мерщій! - закричав Кугельбліц.

Він побіг до пристані, Мартін - за ним.

Кугельбліц перевірів одяг Серафіна, щоб переконатися, що той не озброєний. Мартін дістав камеру. Фотографії, які він зробив, були сенсаційні:

“Серафін виходить із води з щасливою посмішкою на обличчі;”

“З Серафіна стікає вода на пірс, коли він піднімає ящик, покритий водоростями;”

“Серафін шокований, коли раптом бачить, що з-за позашляховика вискакує Кугельбліц.”

- Ні, я не привид, - сказав Кугельбліц, з посмішкою від вуха до вуха, - але я б'юся об заклад, що ви би більше зраділи привиду!

На мить Серафін був шокований. Потім він сердито закричав:

- Віддайте мені камеру!

Мартін повернувся і побіг. Серафін - за ним, але Мартін бігав швидше.

Задихавшись, Серафін полишив погоню.

- Я тебе ще дістану, маленький негідник! - закричав він до хлопчика.

Кугельбліц спокійно підійшов до нього і сказав:

- Лікаре Серафіне, боюся, що я повинен вас заарештувати. За полювання на спадщину, підробку, пограбування та особливо серйозну справу про незаконне затримання!

- Це не я вас замкнув. Ви не можете довести, що це був я! - розпачливо закричав Серафін. Він схопив одяг, стрибнув в позашляховик, готовий швидко втекти. Але ключів від машини не було!

- До біса! - крикнув Серафін..

- Не намагайтеся втекти. Мої колеги з шотландської поліції будуть тут з хвилину на хвилину, - сказав комісар Кугельбліц спокійним голосом, - а ось і вони! - він показав на протилежний берег озера. Та Серафін не збирався їх чекати. Він схопив коробку і почав тікати. Він був впевнений, що зможе втекти, тому що як мисливець на рябчиків, він знав приховані стежки, що пролягають через болота краще за всіх. За кілька хвилин він зник за очеретами.

- Він не може залишатися на болоті. Він спробує повернутися в село, - сказав Кугельбліц Мартіну.

- Мотоцикл! Його мотоцикл стоїть біля пабу. За пабом є доріжка, що веде прямо до болота. Я піду за ним! Але спочатку мені потрібна волосінь! - гукнув Мартін, задихаючись.

- Волосінь? Для чого?

- Як мотузок для відключки. Щоб скрутити його! - закричав Мартін, нишпорячи у своїй рибальській сумці

- Гарна ідея, - Кугельбліц кивнув і усміхнувся до хлопчика.

- Я повідомлю Мактулу.

Мартін побіг. Комісар Кугельбліц одразу ж подзвонив Мактулу і попросив його під'їхати прямо до "Маленького рябчика".

Мартін щойно закінчив натягувати волосінь через початок стежки за пабом, коли прибіг Серафін. Він хотів забрати свій мотоцикл, як і думав Мартін.

Серафін не помітив волосіні, що була високо, до щиколотки, туго натягнута через доріжку, і, звичайно, зачепившись за неї, важко впав на землю. Він приземлився майже біля ніг Мактула і його людей, а коробка впала в траву біля нього.

Комісар Кугельбліц взяв коробку і посміхнувся.

- Ця коробка - не єдиний доказ, що ми маємо про його злочинні дії, - сказав він Мактулу.

Викликаю всіх детективів, які не загрузли в шотландському болоті

1. Чому скринька доводить, що Серафін вкрав коштовності?

2. Яке з речень Серафіна свідчить про те, що саме він замкнув Кугельбліца і Мартіна у таємній кімнаті?
3. Які ще докази свідчать про те, що Серафін винен?

Останній сюрприз

Під час щоденної прогулянки на велосипеді отець Донеллі був здивований, побачивши великий натовп перед “Маленьким рябчиком.”

Він зупинився і запитав кухарку Бессі:

- Що відбувається? Аварія? Якийсь непорядок?
- Ні, навпаки, тепер тут абсолютний порядок! - і Бессі засміялась, витираючи руки фартухом.

- Вони спіймали Серафіна!
- Вони? - здивувався Донеллі.
- Той джентльмен, який бере участь у гри-полі, - відповіла Бессі, вказуючи на комісара Кугельбліца.
- Він не тільки дуже хороший рибалка, він ще й відомий детектив. Він єдиний, хто розв'язав цю заплутану справу. Але запитай його сам.

- Це я хотів у вас дещо запитати, - сказав Кугельбліц після того, як отець Донеллі привітав його з вдалим завершенням справи

Серафіна, - ким була Роксана?

- Звідки ви взяли це ім'я? - отець Донеллі здивовано подивився на детектива, - Роксана була матір'ю Енн. Вона померла, народжуючи її. Ось чому Енн була вихована в монастирі.

- Роксана? - закричала Бессі, широко розкривши очі від хвилювання.

- Ах, коли вона була монашкою, Персі закохався в неї, а потім раптово зник дванадцять років тому.

- Зник у монастирі, – додав отець Донеллі.

- Я запідозрив щось подібне після того, як знайшов їх особисті листи, - сказав Кугельбліц.

- Крім того, я не міг не помітити, що Енн схожа на леді Лору. Бессі відкрила рота.

- Що ти кажеш? Анна - донька монаха Персі?

- Точно! - підтвердив Кугельбліц.

Того самого дня леді Лора забронювала рейс до Шотландії. Вона прибула в Spooky Hill в кінці дня, та поспішила зустрітися з Кугельбліцом.

Той розповів їй історію про те, як він розв'язав справу, і закінчив свій звіт словами:

- Я боюся, вам доведеться поділитися своєю спадщиною ще з деким іншим.

- Ще хтось? - запитала леді Лора із здивованим виразом обличчя.

- Так. У вашого брата була донька!

Леді Лора похитала головою.

- Донька? Він нічого не казав про доньку.

Кугельбліц кивнув.

- Тому, що він нічого про неї не знав. Та ось і вона! - сказав він, вказуючи на молоду дівчину.

- Енн? - заплакала Лора, беручи дівчину за руки.

- Ти? Ти, моя племінниця, моя справжня племінниця?! Який чудовий сюрприз! Я така щаслива!

Кугельбліц посміхнувся і сказав:

- Тепер, коли справу вирішено і всі задоволені, нарешті ми з Мартіном можемо спокійно піти на рибалку.

Якраз тоді до нього підбіг репортер і попросив:

- Чи можу я скористатися вашим мобільним телефоном? Мій акумулятор розрядився.

Комісар Кугельбліц позичив йому свій мобільний, щоб той міг подзвонити до редакції газети Едінбург.

Кугельбліц чув, слова репортера:

“Лікар Серафін заарештований, на березі озера Лох-Лемон виявлені сенсаційні сліди чудовиська!”

Леді Лора підморгнула комісару Кугельбліцу.

- Схоже, нам не потрібно турбуватися про наступний туристичний сезон. Потім вона повернулась до своєї племінниці й сказала:

- Ходімо, Енн. Ти і я. Нам є про що поговорити.

Посміхаючись, вона взяла дівчину за руку і повела її в замок.

Останнє запитання:

Як ви думаєте, чиї це таємничі сліди?

**Не ошукуйте друзів, інакше ви втратите
свою ліцензію детектива!**

Комісар Кугельбліц

Рішення:

Розділ 1

Тому, що лорд Персі був у Гамбурзі в той день, коли нібито був останній заповіт складений у Spooky Hill, і він не міг би підписати його сам.

(10 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 2

- а. Лікар Серафін.
 - б. Він знає, що це був гаманець, який вкрали.
 - с. Йому потрібна причина для розірвання договору.
 - д. Як третій привид.
 - е. Він сховав гаманець у кімнаті акторів, коли вони снідали
- (10 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 3

Персі і Роксана.

Персі - лорд Лемон, а Роксана - його колишня дівчина.

(10 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 4

1. Він хотів би побачити, чи є в якомусь із костюмів привидів дірка.
 2. На портреті леді Віммермор у портретній галереї.
- (10 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 5

1. LL думає, що дворецький знає більше. (Запитайте про таємну кімнату!). Якщо він вагається, запитайте про Пупер!
 2. Леді Лора
 3. Сандмен
- (10 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 6

У нього не чиста совість. Ймовірно, він вкрав медальйон.

(5 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 7

1. Натисни на ніс лося!
 2. Швидко натиснути на ніс опудала лося над полицею, потім дверцята відкриваються.
- (20 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 8

1. Де може бути ящик, знає лише той, хто кинув коробку в озеро.
 2. Я вас не замикав!
 3. Медальйон він подарував своєму порт'є
- (20 кмітливих балів за вірну відповідь)

Розділ 9

Мартін задумав підробити сліди Нессі на березі озера.

(5 кмітливих балів за вірну відповідь)

Оцінка

Якщо ви набрали:

Якщо ви набрали (кмітливі бали)	Ваші якості
1-10	Вам краще стати поп-зіркою
11-30	Ви перспективний початківець
31-50	Ви молодший детектив
51-70	Ви майстер детектив
81-100	Ви супер детектив
більше 100	вас обдурили і ви втратили ліцензію детектива